

ZHP

BIULETYN INFORMACYJNY NACZELNICTWA

LIPIEC – WRZESIEŃ 1988

KOMUNIKAT Z ZEBRANIA NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ

Naczelna Rada Harcerska odbyła swe zebranie w Rising Sun, Pensylwania, Stany Zjednoczone, w dwu częściach. Część sprawozdawcza zebrania miała miejsce w dniu 23 sierpnia 1988. Na zebraniu tym przyjęto sprawozdania i udzielono absolutorium ustępującemu Naczelniectwu ZHP. Po Zjeździe Ogólnym, który odbył się w dniach 24 i 25 sierpnia 1988 r., w godzinach wieczornych 25 sierpnia 1988 r. odbyła się druga część zebrania.

Naczelna Rada Harcerska podjęła następujące uchwały:

"Naczelna Rada Harcerska wyraża uznanie Okręgowi ZHP w Stanach Zjednoczonych, wraz z Przewodniczącym hm. Z. Czajkowskim, za zorganizowanie i przeprowadzenie IV Światowego Zlotu Harcerstwa, oraz hm. S. Kusiowi, Komendantowi Głównemu i całej Komendzie Zlotu."

"Naczelna Rada Harcerska wyraża podziękowanie społeczeństwu polskiemu w całym świecie, a szczególnie w Stanach Zjednoczonych, za pomoc, bez której harcerstwo nie byłoby w stanie zorganizować i przeprowadzić IV Światowy Zlot Harcerstwa w Rising Sun."

"Naczelna Rada Harcerska wyraża serdeczne podziękowanie Jego Ekscelencji ks. Biskupowi Szczepanowi Wesółemu, opiekunowi duchowemu Polaków w świecie oraz Jego Ekscelencji ks. Biskupowi Adamowi Dyczkowskiemu z Wrocławia za ich obecność na Zlocie Światowym Harcerstwa i udział w obradach."

"Naczelna Rada Harcerska wyraża szczerze podziękowania prelegentom za ich interesujące odczyty w części programowej zebrania."

Podziękowanie dla Skautów Amerykańskich - Plenum Zjazdu opowaznia Przewodniczącego Zarządu Okręgu ZHP. USA o wyrażenie podziękowania Skautom Amerykańskim za ich pomoc w organizacji Zlotu.

Hm. S. Berkieta - Przedstawił przewidziany budżet na rok 1988 i przeanalizował jego poszczególne punkty, oraz ramowy budżet na lata 1989, 1990 i 1991.

- Preliminarze te przyjęto jednogłośnie.

Naczelna Rada Harcerska wybrała władze ZHP w następującym składzie:

Przewodniczący ZHP
Wiceprzewodniczący:

- hm. Stanisław Berkieta
- hm. Zdzisław Kołodziejski
- hm. Stanisław Kuś
- hm. Zofia Stohandel
- hm. Barbara Zdanowicz
- hm. Bogdan Szwagrzak
- hm. Krystyna Szwagrzak
- hm. Kazimierz Stepan
- ks.hm.prał. Zdzisław Peszkowski
- ks.hm. Czesław Pisiak
- hm. Jan Parkola
- hm. Jagoda Szulc
- hm. Jacek Bernasiński
- hm. Leonidas Kliszewicz
- hm. Krystyna Reitmeier
- dz.harc. Czesław Zychowicz
- Hm Witold Szablewski
- hm. Teresa Ciecierska
- hm. Jan Kaczmarek
- hm. Czesław Pukacz
- hm. Maria Wylot
- hm. Małgorzata Zajączkowska
- hm. Loda Stein
- hm. Kazimierz Goliński

Naczelnik Harcerzy
Naczelniczka Harcerek
Sekretarz Generalny
Kapelan Naczelny ZHP
Z-ca Kapelana Naczelnego
Kierownik Działu Zagranicznego
Kierowniczką Działu Zagranicznego
Członkowie Naczelnictwa:

Kierownik Starszego Harcerstwa
Komisja Rewizyjna:

zastępcy:

Naczelny Sąd Harcerski:

Członkowie:

- hm. Janina Bętkowska
- hm. Jadwiga Chruściel
- hm. Leszek Jankiewicz
- hm. Edward Kudrewicz
- hm. Kazimierz Langowski
- hm. Morgan
- hm. Ewa Petrusiewicz
- hm. Elżbieta Andrzejowska
- hm. Ryszard Treister

zastępcy:

Druh Przewodniczący ZHP
hm. R. Kaczorowski

Z dozą sentymentu i wdzięczności wylicza osoby, które odchodzą z Naczelnictwa z różnych funkcji. Podkreśla ich wkład pracy, dziękuje za pomoc, wsparcie i rady.

Nowym funkcyjnym, członkiem Naczelnictwa, życzy powodzenia i dobrych wyników. Ma nadzieję, że dotychczas osiągnięty wysoki poziom będzie nie tylko utrzymany, ale i wzbogacany.

Dh hm. R. Kaczorowski przekazuje i nakłada nowemu Przewodniczącemu ZHP, Dhowi Stanisławowi Berkiecie, sznur funkcyjny Przewodniczącego. /wszyscy stoją/.

Pieśń "Wszystko co nasze..."

Przez aklamację i przy bardzo licznych brawach zapadła uchwała:

"Naczelna Rada Harcerska wyraża najwyższe uznanie dla postawy i całokształtu pracy Druha hm. Ryszarda Kaczorowskiego.

Był On Przewodniczącym ZHP przez 21 lat i godnie piastował to stanowisko.

Jesteśmy Mu wdzięczni za Jego służbę dla sprawy polskiej, a w szczególności dla młodzieży harcerskiej.

W uznaniu prosimy Druha hm. R. Kaczorowskiego o przyjęcie honorowego członkostwa Rady."

Dh hm. S. Berkietą
Przewodniczący ZHP

- Dziękuje Druhowi Kaczorowskiemu. Mówi, że zdaje sobie doskonale sprawę z ciężkiego obowiązku jaki przejął. Będzie sięgał rady i pomocy innych. Jego głównymi celami pracy są: żywa i prężna praca, znalezienie sposobów zachęcania nowej młodzieży do wstępowania do ZHP. Widzi dużą potrzebę zreformowania sposobów kształcenia starszyny.

O godz. 1-ej w nocy 26.8.1988 zakończono obrady Naczelnej Rady Harcerskiej.

Zgodnie z upoważnieniem Naczelnej Rady Harcerskiej, Naczelnictwo ZHP na zebraniu w dniu 29 września 1988 powołało na funkcję Skarbnika Generalnego hm. Jacka Bernasińskiego. Równocześnie do Naczelnictwa ZHP została dokooptowana dz. harc. Eugenia Maresh.

SPRAWOZDANIE PRZEWODNICZĄCEGO Z.H.P.
NA ZEBRANIE NACZELNEJ RADY HARCERSKIEJ
w dniu 23 sierpnia 1988 r. w Rising Sun

Druhny i Druhowie!

Naczelna Rada Harcerska zbiera się po upływie trzech lat od pamiętnego zebrania poświęconego rocznicy 75 lat Harcerstwa, odbytego w Londynie 11-13 października 1985 r. Podkreślenie tego jubileuszu było przyczyną przedłużenia kadencji władz harcerstwa poza Krajem w poprzednim i obecnym okresie sprawozdawczym. Zarówno zloty jak i odbywane w 1985r. zjazdy poświęcone były historycznej rocznicy powstania pierwszych jednostek harcerskich na ziemiach polskich. Zakończył ten okres zlot harcerski w Australii, odbyty już po jubileuszowym zebraniu N.R.H., a miał on miejsce w początkach 1986 r. w miejscowości Gilwell Park, pod Melbourne. Brałem w nim udział i moja obecność oraz harcerki i harcerzy z Kanady, Stanów Zjednoczonych oraz Wielkiej Brytanii były podkreśleniem naszej ideowej i organizacyjnej jedności. Na terenie Gilwell Park obchodzono również inną rocznicę. 55 lat temu miały miejsce odwiedziny skautingu australijskiego przez Roberta Baden Powella, który w czasie swego tam pobytu zasadził małe drzewko dębu przed komendą ośrodka kształcenia skautmistrzów australijskich. Drzewko rozrosło się w potężny dąb, który swymi konarami dawał cień przed piekącym słońcem australijskim. W takim to symbolicznym miejscu zakończyliśmy nasz rok jubileuszowy.

Okres sprawozdawczy to przygotowania do 4 Światowego Zlotu Harcerstwa, na terenie którego odbywamy nasze zebranie. Tak jak dotychczasowe nasze zloty światowe, tak i ten ma swoje oryginalne hasło i program. Poświęciliśmy go pamięci Twórcy Harcerstwa, Andrzeja Małkowskiego, którego poważny odcinek działalności na rzecz odzyskania przez Polskę niepodległości miał miejsce na ziemi amerykańskiej. Tu organizował on drużyny Sokole z myślą o użyciu ich do walki o Polskę. 30-tysięczna rzesza Sokola, chociaż nie stała się podstawą do utworzenia armii polskiej, to jednak znakomita ilość Sokolów pośpieszyła pod sztandary tworzącego się we Francji wojska polskiego, które odegrało tak wybitną rolę w wytyczeniu granic odrodzonego państwa polskiego po pierwszej wojnie światowej. Sam Małkowski, po ukończeniu w Toronto szkoły oficerskiej, podążył na pola walki w Europie. Do Polski wolnej i niepodległej nie dane mu było jednak dojechać. Odbywamy nasz zlot, zebranie i zjazd w setną rocznicę jego urodzin. Równocześnie czcimy pamięć urodzonej w tym samym roku Towarzyszkę Jego życia i pierwszej drużynowej żeńskiej drużyny skautowej we Lwowie, Olgi z Drahonowskich Małkowskiej.

Mając te wzory na uwadze wyrażam nadzieję że obecne obrady będą się odbywały w tak samo żarliwej wierze w

słuszność naszych zasad ideowych, jaka cechowała pokolenie, które harcerstwo tworzyło.

W okresie sprzeczności należy zanotować dwa zjawiska. Pierwsze to przejmowanie kierownictwa naszego ruchu poza Krajem przez naszych wychowanków, urodzonych poza Polską. Z troską i nadzieją obserwujemy ich poczynania, a oni podejmują się swoich funkcji z przekonaniem, że mogą liczyć na naszą pomoc i radę. Ponad 40-letnia praca wychowawcza poza Krajem nigdy nie została przerwana. Na wszystkich kontynentach działały jednostki harcerek, harcerzy i zuchów. Powstawały kregi starszo-harcerskie i Koł Przyjaciół Harcerstwa. Wierzymy, że nasi następcy podołają obowiązkowi na nich spadającemu. Jak zwykle, są trudności i niektóre okręgi już teraz przeżywają ciężkie chwile. Będą one wymagały większej pomocy ze strony nowego Naczelnictwa.

Drugie zjawisko to powstawanie ośrodków pracy harcerskiej w krajach europejskich nie posiadających dotychczas, albo w małej ilości, emigracji polskiej. Należą do nich Austria i Szwecja i w pewnym stopniu niektóre rejony Federalnej Republiki Niemiec. Dochodzą do tego ośrodki mniejsze, jak w Norwegii, i Danii, gdzie nie ma jeszcze jednostek harcerskich, ale są możliwości ich zorganizowania. Nowym jednostkom Naczelnictwo i Główne Kwatery udzielały pomocy organizacyjnej i metodycznej. Życzymy im jak największego rozwoju.

Młodzieży w naszych szeregach i młodzieży polskiej w świecie poświęcimy więcej miejsca w naszych rozważaniach na Zjeździe Ogólnym.

II. Wybrane na zebraniu Naczelnej Rady Harcerskiej w dniu 13 października 1985 r. w Londynie Naczelnictwo ZHP pracowało w następującym składzie:

Przewodniczący ZHP	hm Ryszard Kaczorowski
Wice Przewodniczący:	hm Stanisław Berkieta
	hm Leonidas Kliszewicz
	hm Stanisław Orłowski
	hm Barbara Zdanowicz
Naczelniczka Harcerek	hm Halina Sleziewska
Naczelnik Harcerzy	hm Jacek Bernasinski
Kierownik St. Harcerstwa	hm Kazimierz Golinski
Naczelny Kapelan	hm ks. Zdzisław Peszkowski
Sekretarz Generalny	hm Kazimierz Stepan
Skarbnik Generalny	hm Stanisław Golinski (do 5.9.87, odszedł na wieczną wartę)
	hm Stanisław Berkieta
od 23.9.87 p.o	hm Jan Kaczmarek
Komisarz Zagraniczny	hm Jagoda Szulc
Komisarka Zagraniczna	hm Teresa Ciecierska
Członkowie Naczelnictwa:	hm Jan Parkola

hm Zofia Stohandel
dz.h. Czesław Zychowicz

Dodatkowo 13.4.86 Naczelnictwo ZHP dokooptowało dz.h. Eugenie Mareseh, której powierzyło Kierownictwo Działu Kol Przyjaciół Harcerstwa.

III. Prace Naczelnictwa

Kadencja Naczelnictwa trwała, zgodnie z uchwałą przedłużenia kadencji od 13 października 1985r. do 23 sierpnia 1988r.

W okresie sprawozdawczym zebrania odbywały się w okresach miesięcznych, z wyjątkiem wakacji, kiedy okres między zebraniem był nieco dłuższy. Odbyło się 26 zebran Naczelnictwa.

Wśród spraw załatwianych przez Naczelnictwo ZHP w tym okresie na pierwszym miejscu znajdowały się uchwały i zalecenia Naczelniczki Rady Harcerskiej, a w szczególności:

- 1 - uchwała NRH z 13 października 85 r. w sprawie zwolnienia 4 Światowego Złotu Harcerstwa w Stanach Zjednoczonych i w konsekwencji wydania rozkazów i zarządzeń dotyczących złotu.
- 2 - opracowanie regulaminu kapelanów harcerskich - przyjęty i opublikowany w BIN.
- 3 - uchwała NRH upoważniająca Naczelnictwo ZHP do sprzedaży domu przy 47 Rutland Gate, została wykonana. Raport ze sprzedaży dołączony jest do sprawozdania Skarbnika Generalnego.
- 4 - powołanie Komisji Finansowej dla przedstawienia Naczelnictwu ZHP wniosków w sprawie zabezpieczenia uzyskanego kapitału.
- 5 - nie został wykonany, jako niepraktyczny, dezyderat o przesyłanie materiałów na NRH 2 tygodnie przed terminem Rady.
- 6 - zarządzenia i rozkazy Naczelnictwa ZHP były podawane do wiadomości:
 - a) przez Zarządy Okręgów i Główne Kwatery
 - b) ogłoszone w BIN
- 7 - Naczelnictwo rozpatrzyło nadesłane wnioski na NRH i Zjazd Ogólny.

Przewodniczący i członkowie Naczelnictwa w okresie sprawozdawczym wizytowali ośrodki harcerskie w Argentynie,

Australii, Austrii, Francji, Kanadzie, Republice Federalnej Niemiec, St. Zjednoczonych, Szwecji i Wielkiej Brytanii.

Przewodniczący ZHP brał udział w zebraniach Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata, Zarządu Okręgu ZHP w Stanach Zjednoczonych w Orchard Lake w sprawie 4 Złotu.

Naczelnictwo ZHP 2.4.87 zatwierdziło nazwę dla spółki charytatywnej: Polish Scouting Association Ltd.

Naczelnictwo odbyło całonocne zebranie (30.5.87) z udziałem komendanta 4 Światowego Złotu Harcerstwa, hm Stanisław Kusia, poświęcone sprawom złotowym.

19 listopada 87 powołana została Kierowniczka Biura Naczelnictwa ZHP, hm Aniela Zychowicz, w związku z decyzją przeniesienia siedziby Naczelnictwa do nowego lokalu.

15 stycznia 1988 J.E.Ks. Biskup Szczepan Wesoly, w czasie oplatka Naczelnictwa, w nowym lokalu odprawił na miejscu Msze Święta i poświęcił lokal.

Obraz Najsw. Maryi Panny, ofiarowany przez Naczelnego Kapelana i poświęcony przez Frymasa Polski w czasie Jego przejazdu przez Londyn, został zawieszony w nowej siedzibie ZHP.

Jubileusze Kapelanów Harcerskich:

85 urodzin i 60-lecie kaplanstwa
hm. ks. Józef Warszawski

50-lecie kaplanstwa
hm. ks. K. Stolarek

25-lecie kaplanstwa
hm. ks. Czesław Pisiak

Rocznice te uczczono na zebraniu w dniu 19.5.1988.

W związku z przygotowaniem do Złotu odbyło się spotkanie 25 czerwca 88 w Toronto - Przewodniczącego ZHP hm R. Kaczorowskiego i wice-przewodniczącego hm S. Berkiety i hm S. Orłowskiego z Komendantem Złotu, hm S. Kusiem, przy udziale Przew. Z.O. w Stanach Zjednoczonych, phm Z. Czajkowskiego i gospodarza - Przew. Z.O. w Kanadzie, hm S. Brodzkiego.

IV. Okręgi ZHP

Jednym z głównych zadań Zarządów Okręgów, działających w wolnym świecie jest zabezpieczenie własności majątku nieruchomości przez uzyskanie

odpowiedniej osobowosci prawnej. Naczelnictwa i kolejne Rady Naczelne podkreslaja waznosc tego zagadnienia. Jedynym dysponentem majatku harcerskiego sa wlasciwe władze harcerskie i wszedzie tam, gdzie ten problem nie zostal jeszcze uregulowany powinno to nastapic w najkrotszym czasie.

W okresie sprawozdawczym dzialaly nastepujace okregi:

Argentyna	- przewodn.	Z.O. phm Wladyslaw Zapart
Australia	- "	Z.O. hm Stefan Janus
Belgia	- "	Z.O. hm Edward Pomorski
Francja	- "	Z.O. dz.h. Helena Karasinska
Kanada	- "	Z.O. hm Stanislaw Brodzki
St. Zjednoczone	- "	Z.O. hm Zygmunt Czajkowski
W. Brytania	- "	Z.O. hm Leonidas Kliszewicz

W nowotworzonych osrodkach pracy harcerskiej kierownikami sa:

Austria	- phm Marian Czyzak
Szwecja	- dz.h. Zygmunt Stankiewicz

Poza tym Delegatami Naczelnictwa ZHP sa:

hm ks. Feliks Benardski w Rzymie
hm Anna Swidlicka w Niemczech Zachodnich, Monachium
hm Zdzislaw Drzymulski - Australia i Nowa Zelandia, w Melbourne

Przewodniczaczy Z.O. reprezentuja w swoich Okregach ZHP i utrzymuja kontakt z wladzami miejscowymi oraz centralnymi organizacjami polskimi w ich terenie.

V. Sprawy Krajowe

Jedna z najwazniejszych spraw w okresie sprawozdawczym bylo utrzymanie, zgodnie a naszymi zalozeniami, lacznosci z Ruchem Harcerskim w Kraju. Zawsze odroznialismy zywy ruch harcerski, wierny prawdziwemu Prawu i Przysieczczeniu harcerskiemu od podporzadkowanej partii komunistycznej organizacji, noszacej te sama nazwe Zwiastku Harcerstwa Polskiego.

ZHP w Kraju byl jedna z nielicznych organizacji, ktorych nie rozwiastano w czasie stanu wojennego. Okolicznosc ta umozliwila druzynom pracujacym zgodnie z zasadami sluzby Bogu, Polsce i Bliznim, prowadzenie nadal swojej pracy wychowawczej. Ruch Harcerski w Kraju dal znac o swoim istnieniu w kilku masowych wystapieniach, a w szczegolnoscii w czasie III pielgrzymki do Ojczyzny Ojca sw., Jana Pawla II. Zorganizowana wbrew zakazom rezymu Biala Sluzba wykazala bardzo wymownie, gdzie szuka przewodnictwa moralnego mlodziez polska.

Ruch harcerski jest pojeciem bardzo szerokim i nie ogranicza sie tylko do tych jednostek, ktore moga korzystac z duszperstwa harcerek i harcerzy.

Wydane w Kraju Vademcum najlepiej odzwierciedla warunki w jakich zyje i dziala mlodziez harcerska w Kraju.

Uchwaly NRH, zakazujace zorganizowanych wyjazdow harcerskich do Kraju oraz przyjnowania grup ZHP rezymowego, uchronily zarowno druzyny poza Krajem, jak i druzyny Ruchu przed popadnieciem w zaleznosc od rezymu. Rowniez zasada utrzymania lacznosci z Ruchem Harcerskim w Kraju przez Przewodniczacego ZHP zdala egzamin.

VI. Sprawy miedzynarodowe

Nasze stosunki z bratnimi organizacjami skautowymi nie ulegly wiekszym zmianom. W szczegolach przedstawia je Komisarze Zagraniczni. Utrzymywalismy w miare naszych mozliwosci kontakty z przyjaznymi nam osobami w ruchu swiatowym. Jak juz doswiadczyliśmy poprzednio, kontakty te sa blizsze z organizacjami zenskimi na wszystkich szczeblach. Organizacje meskie sa bardziej formalne, ale i tam nizsze szczeble organizacyjne wykazuja duze zrozumienie dla naszej sprawy. Z rozmaitych przyczyn najlepsze sa kontakty ze skautami i skautkami skautingow, ktore znalazly sie w podobnej do naszej sytuacji. Kilka duzych, krajowych organizacji skautowych prowadzi prace koedukacyjna i nie posiada oddzielnych organizacji zenskiej i meskiej, chociaz reprezentowane sa w obu organizacjach swiatowych. Niektore z krajow posiadajacych oddzielne organizacje dopuszczaja wedrownicze druzyny koedukacyjne. Wladze obu organizacji swiatowych powolaly wspolna komisje dla przedyskutowania mozliwosci blizszej wspolpracy organizacji meskiej i zenskiej.

VII. Sprawy wydawnicze

Naczelnictwo wydawalo kwartalnik starszyny "Ognisko Harcerskie" wraz z Biuletynem Informacyjnym jako dodatkiem. Redaktorem byl hm R. Kaczorowski. Dla mlodziezy harcerskiej "Na Tropie," dwumiesiecznik, redagowal hm I. Plonka. Obok tych dwu wydawnictw Naczelnictwa wychodzilo rowniez pismo dla instruktorek, wydawane przez Glowna Kwatere Harcerok "Wezelek," pod redakcja hm H. Sledziwskiej.

Staraniem "Kola Harcerzy i Harcerok z lat dawnych" w Londynie ukazala sie ksiazka hm B. Pancewicza "Harcerstwa w Afryce." W grudniu 1986r. Naczelnictwo powierzylo przygotowanie Ksiegi Pamiatkowej 75-lecia Harcerstwa, powolanemu przez siebie Komitetowi z hm Barbara Bienias jako readtorka. Komitet wydawniczy rozpoczel gromadzenie materialow. Zebrano powazna ilosc zdjec i dokumentow. Praca

ta potrwa jeszcze dosyć długo, bo nie wszystkie Okręgi na apel odpowiedziały.

Docierają również pisma Ruchu Harcerskiego w Kraju, takie jak "Wielka Gra," "Służba," i "Czuwamy" organ duszpasterstw harcerek i harcerzy. Wnoszą one wiele wiadomości o życiu i myśli harcerskiej w Polsce. Wysoki poziom ideowy i metodyczny tych wydawnictw może stać się dużą pomocą w naszej pracy, a szczególnie w kształceniu starszyny harcerskiej.

VIII. Sprawy gospodarcze

Okres sprawozdawczy w tym dziale był niezmiernie pracowity. Nakazane przez NRH zabezpieczenie majątku i stworzenie podstaw finansowych, koniecznych do prowadzenia pracy w dzisiejszym świecie, został zakończony w pierwszej części. Przedstawi to dokładnie sprawozdanie p.o. Skarbnika Generalnego. W tym dziale poniesiliśmy niepowetowaną stratę osoby, która była duszą i motorem poczynan gospodarczych. Odszedł na wieczną wartę Skarbnik Generalny ZHP, s.p. hm Stanisław Golinski, który nie doczekał realizacji planu przez siebie przygotowanego. Pozostawił go jednak w takim stanie, że mogli to zrobić inni. Zasłużył na naszą głęboką wdzięczność.

W przeprowadzaniu drugiej części naszego programu gospodarczego będzie pomagać powołana przez Naczelnictwo Komisja Rzeczoznawców.

IX. Uwagi końcowe

Wychowanie harcerskie ma na celu stworzenie takich warunków dla harcerek i harcerzy, by mogli nastąpić jak najbardziej harmonijny rozwój ich osobowości.

Zwracanie uwagi na konieczność uzyskania wykształcenia i zdobycia zawodu przy równoczesnym kształtowaniu życia wewnętrznego i szukaniu swego miejsca w społeczeństwie prowadzimy w ścisłej współpracy z rodzicami i innymi organizacjami o podobnych zadaniach.

ZHP korzysta z opieki i rady duchowienstwa katolickiego, z Opiekunem Emigracji, ks. biskupem Szczepanem Wesolym na czele. Tam, gdzie zachodzi tego potrzeba, otaczają opieką swych wyznawców również inni duchowni chrześcijańscy.

Prace Związku otacza opieką Prezydent RP, Kazimierz Sabbat.

Utrzymujemy kontakt z kierownictwem Emigracji Politycznej. W realizowaniu naszych celów statutowych ściśle

współpracujemy z Radą Koordynacyjną Polonii Wolnego Świata i jej terenowymi odpowiednikami.

Pozostajemy w serdecznych i bliskich stosunkach z organizacjami byłych wojskowych, którzy tworzyli emigrację żołnierską i z której wywodziła się znakomita większość instruktorek i instruktorów harcerskich poza Krajem. Na pierwszy plan należy wysunąć Stowarzyszenie Polskich Kombatantów z wszystkimi kolami działającymi w całym świecie.

W Anglii i innych krajach utrzymujemy bliską łączność z Polską Macierzą Szkolną, Polskim Uniwersytetem na Obczyźnie, Instytutem Polskim Akcji Katolickiej i innymi stowarzyszeniami młodzieżowymi i kulturalnymi.

W wypełnianiu moich obowiązków miałem zawsze oparcie i pomoc członków Naczelnictwa ZHP, oraz Przewodniczących Zarządów Okręgów, którym za lojalność, braterską współpracę i przyjazną serdecznie dziękuję.

Liczne zespoły instruktorek i instruktorów harcerskich uczestniczą z wielkim oddaniem w zadaniach Harcerstwa, by młodzież nam powierzona "nie zmarnowała życia" i znajdowała w Przrzeczeniu i Prawie harcerskim drogowskaz postępowania.

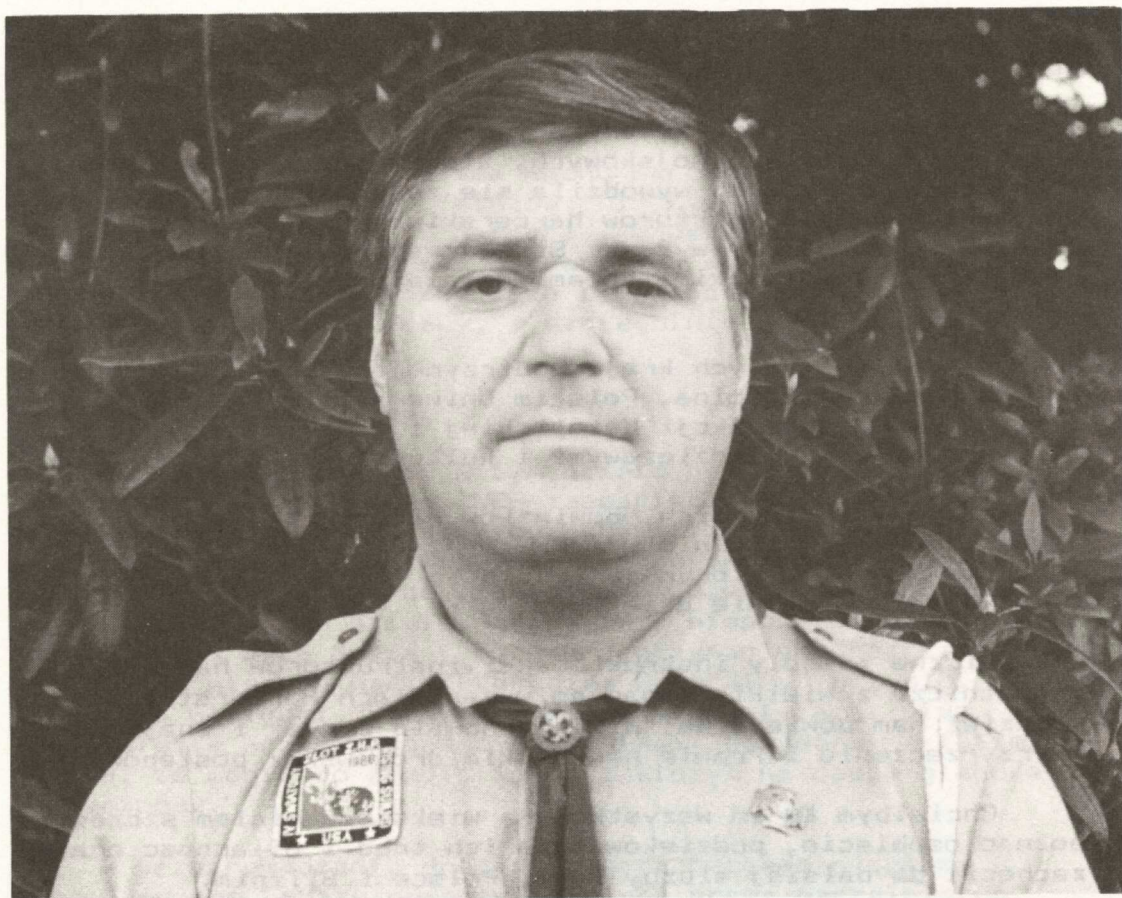
Chciałbym tu im wszystkim, a większość miałem szczęście poznać osobiście, podziękować za ich trud i ofiarność oraz zachęcić do dalszej służby Bogu, Polsce i Bliznim.

Czuwaj!

Ryszard Kaczorowski hm

Przewodniczący ZHP

Harc mistrz Stanisław Berkieta
Przewodniczący Związku Harcerstwa Polskiego

Wybrany przez Naczelną Radę Harcerską 25-go sierpnia 1988 Przewodniczącym ZHP, Stanisław Berkieta urodził się 5 maja 1947 r. w Penley, Anglia. Rodzice jego, Stanisław i Maria, byli żołnierzami 2-go Korpusu: ojciec oficerem 15 Pułku Ułanów Poznańskich, a matka ochotniczką 316 Kompanii Transportowej.

Do szkoły średniej pod wezwaniem św. Michała uczęszczał w Hitchin, obok Cambridge. W 1967 roku rozpoczął studia na wydziale matematyki Uniwersytetu Lancaster. Po uzyskaniu w 1970 roku, stopnia Kandydata Nauk /Ba Hons/ otrzymuje posadę urzędnika Citibank /New York/ w ramach programu kształcenia przyszłego kierownictwa bankowego. W okresie szkoleniowym kończy wyższe studia w dziedzinie bankowości i administracji. Zajmuje następnie, w strukturze bankowej, stanowiska o stale rosnącej odpowiedzialności. W 1982 zostaje mianowanym dyrektorem działu transakcji finansowych Citibank, na Europę i Środkowy Wschód oraz uzyskuje tytuł Wiceprzewodniczącego /Vice President/ swego koncernu bankowego.

W 1971 Stanisław Berkieta wstąpił w związek małżeński z Ewą Joanną Scholtzówną, z którą ma troje dzieci - dwóch synów i córkę.

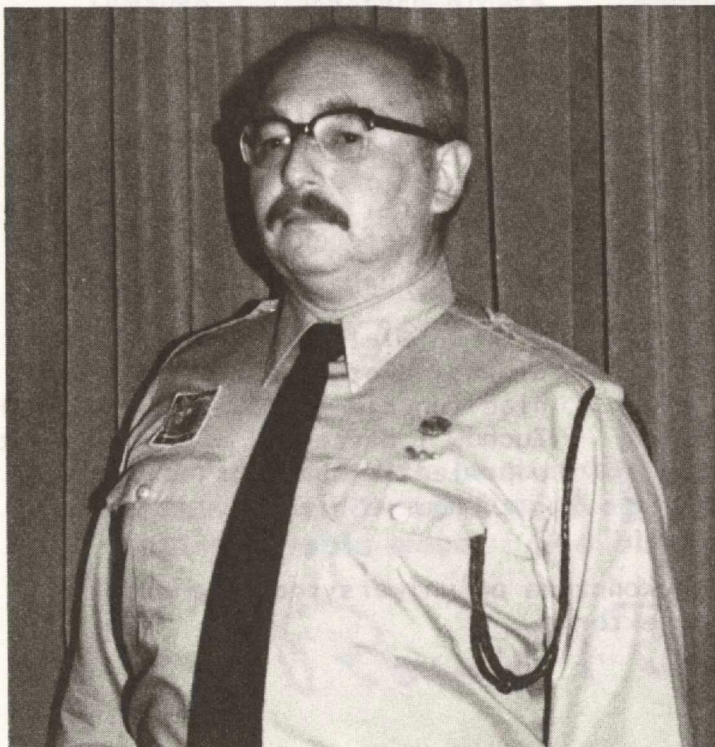
W działalność Związku Harcerstwa Polskiego włączył się jako zuch w 1953 roku a na zlocie 50-lecia ZHP, złożył przyrzeczenie harcerskie na ręce hm Jana Prokopa. Przeszedłszy przez międzynarodowe kursy kształcenia ZHP w Urbes, Francja, uzyskał stopień podharcymistrza. W 1982 został mianowany harcmistrzem.

W czasie swej służby harcerskiej, Stanisław Berkieta pełnił funkcje kierownicze w gromadach zuchowych, w drużynach harcerskich i drużynach wędrowników. Od 1965 do 1969 był Hufcowym Hufca tódź /Wschodnia Anglia/.

W 1984 roku objął stanowisko Komendanta Chorągwi w Wielkiej Brytanii, które sprawował aż do chwili wyboru na stanowisko Przewodniczącego. Poza tym spełniał obowiązki członka Naczelnictwa /1982-1986/, Skarbnika Generalnego /1987-1988/ oraz Wice Przewodniczącego ZHP /1986-1988/.

NACZELNIK HARCERZY

W dniu 25 sierpnia 1988 r. Naczelna Rada Harcerska wybrała na funkcję Naczelnika Harcerzy hm. Bogdana Szwagrzaka.

dyrektor Internal Audit w dużej firmie brytyjskiej.

Bogdan Szwagrzak urodził się w Częstochowie w roku 1934. W roku 1939 był na pierwszej kolonii zuchowej. Po wojnie wstąpił do drużyny harcerskiej hufca Kielce, pełniąc funkcje do drużynowego włącznie.

Przyrzeczenie harcerskie złożył w 1946 na ręce hm Wołożyna.

Po przyjeździe do Anglii do ojca, w roku 1950 pełnił funkcję drużynowego w szkole Bottisham, następnie w Hufcu "Warszawa", oraz Hufcowego i Komendanta Chorągwi w Wielkiej Brytanii.

Przez wiele lat zajmował się kształceniem instruktorów.

Ukończył szkołę średnią i wyższe studia na uniwersytecie Londyńskim. Pracuje jako

NACZELNICZKA HARCEREK

W dniu 25 sierpnia 1988 Naczelna Rada Harcerska wybrała na funkcję Naczelniczki Harcerok harcmistrzynię Krystynę Szwagrzak.

Krystyna Szwagrzak urodziła się w Stryju, w roku 1935. Po wojnie, po przesiedleniu z Małopolski, wstąpiła do drużyny harcerskiej w Kłodzku. W roku 1946 była na pierwszym obozie Chorągwi Dolno-Sląskiej. W sierpniu przekroczyła granicę Polski z matką i ciotką, hm. Heleną Eckstein, w drodze do ojca w wojsku polskim we Włoszech.

Po przyjeździe do Anglii wstąpiła do drużyny harcerskiej w obozie Chippenham. Przyrzeczenie harcerskie złożyła w 1948 r. na ręce hm Ireny Mydlarzowej.

Od roku 1948 pracowała w Hufcu "Bałtyk", pełniąc funkcje zastępowej, przybocznej, drużynowej i referentki Zuchów w Hufcu i Chorągwi Harcerok.

Od wielu lat pracuje w Głównej Kwaterze Harcerok, pełniąc funkcje kierowniczkę wydziału Zuchów i Harcerok. Ostatnio jest odpowiedzialna za pracę harcerok i zuchów we Wiedniu.

Szkołę średnią i studia wyższe ukończyła na uniwersytecie Londyńskim. Pracuje w szkolnictwie jako wice-dyrektorka.

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

August 8, 1988

It gives me great pleasure to greet the Fourth World Jamboree of Free Polish Boy Scouts and Girl Guides at the Horseshoe Reservation in Rising Sun, Maryland. I especially want to welcome those of you who have traveled from other nations to make this event.

The Polish Scouting Movement has a great and proud record of serving the ideals enshrined in your motto "God and Country," ideals equally shared by our two nations. It is fitting, then, that Polish Scouts and Girl Guides from all over the world gather on the free soil of America to rededicate yourselves to the goals of freedom and self-determination for your common ancestral land. We in this country stand in support of the Polish people's courageous struggle for these goals. We believe that a secure and lasting peace in the world is indivisible from freedom and self-government for all nations.

Nancy joins me in commending all of you for your dedication and commitment and in wishing you a most enjoyable week. God bless you.

Ronald Reagan

Scouts

THE SCOUT ASSOCIATION
BADEN-POWELL HOUSE
Queen's Gate, LONDON SW7 5JS
Telephone: 01-584 7030
Fax: 01-581 9953

28th September, 1988.

TO: The Polish Boy Scouts and Girl Guides Association,
23-31, Beaver Lane,
London,
W6 9AP.

On behalf of The Scout Association in the United Kingdom, I write to thank you for your kind greetings of friendship and brotherhood sent from the IVth World Jamboree of Polish Scouting held in Maryland, USA last August.

We are delighted to learn of your successful gathering and send our very best wishes to all members of the Polish Scouting Movement for continued happiness through Scouting.

W. Garth Morrison

W. Garth Morrison

W. GARTH MORRISON,
Chief Scout of the United Kingdom.

ZEBRANIE PREZYDIUM Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata

W dniach 20 i 21 sierpnia 1988 roku z okazji IV Światowego Zlotu Harcerstwa Polskiego w Rising Sun, Maryland, w Stanach Zjednoczonych, odbyło się zebranie Prezydium Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata. Zebranie to zostało zwołane na wniosek nieodżałowanego śp. **Alojzego Mazewskiego**, który chciał tym podkreślić znaczenie i rolę wychowania młodego pokolenia dla Polonii światowej. W posiedzeniu Prezydium udział wzięli: przewodniczący - p. **Stanisław T. Orłowski**, prezes Kongresu Polonii Kanadyjskiej, pp. **Jan Nowak** i **Hilary Czaplicki**, z ramienia Kongresu Polonii Amerykańskiej i Związku Narodowego Polskiego w Ameryce, p. **Krzysztof Łańcucki**, prezes Rady Naczelnej Polskich Organizacji w Australii i p. **Artur Rynkiewicz**, prezes Zjednoczenia Polskiego w W. Brytanii. W zebraniu wziął także udział Jego Ekscelencja, ks. biskup **Szczepan Wesoły**, opiekun emigracji oraz p. **S. Brodzki**, kierownik biura Rady KPWŚ.

Korzystając z obecności na Zlocie kilku członków Rady i osób związanych z działalnością Rady Koordynacyjnej PWŚ, w drugiej części zebrania udział wzięli: p. **Ryszard Kaczorowski**, przewodniczący Związku Harcerstwa Polskiego, p. **Zygmunt Szadkowski**, prezes Federacji Światowej SPK, p. **Czesław Zychowicz**, prezes SPK w W. Brytanii, p. **Eugeniusz Hardy**, przewodniczący Komisji Rady dla spraw Narodów Ujarzmionych oraz p. **Ewa Gierat**, wydawczyni kalendarzy i Vademecum Polonii Świata.

W części tego spotkania wzięła także udział reprezentacja na Zlot Ruchu Harcerskiego z Kraju z b. naczelnikiem Szarych Szeregów, hm **Stanisławem Broniewskim** na czele.

Zebrani uczcili pamięć zmarłego prezesa **Alojzego Mazewskiego**, jednego z inicjatorów i orędownika ruchu zjednoczenia Polonii Światowej, wielkiego Syna narodów: amerykańskiego i polskiego.

Wyrażono uznanie dla ZHP i Komendy IV Światowego Zlotu Harcerstwa za wzorowe zorganizowanie tej imprezy, w której wzięło udział 1200 osób - młodzież i instruktorzy z wielu wspólnot polonijnych świata.

Obrady Prezydium odbywały się pod wrażeniem niepokojących wiadomości z Kraju. Obecni byli do głębi poruszeni objawami przemocy wobec tych zdrowych sił narodu polskiego, które domagają się sprawiedliwych reform społecznych i gospodarczych w dążeniu do uzyskania niepodległości. Przebywającej na Zlocie reprezentacji Ruchu Harcerskiego z Kraju wyrażono uznanie za ogrom pracy dla polskiej młodzieży.

Szczegółowo przedyskutowano problem uchodźców, biorąc pod uwagę opracowanie Komisji Społecznej Episkopatu Polski i własne doświadczenia krajowe. Uważano, że ważnym aspektem tej sprawy jest brak publikowanej informacji o sytuacjach, na które narażają się uchodźcy z Polski.

Winno się dotrzeć do środków przekazu wiadomości odbieranych w Kraju, aby przedstawić prawdziwy obraz nieprzemysłanej emigracji. Szeroko została także omówiona sytuacja emigrantów w różnych krajach Europy i możliwość humanitarnej pomocy dla nich. Rozważano w jaki sposób można przeprowadzić selekcję osób, które w pełni zasługują na pierwszeństwo sponsorowania. Postanowiono powołać do życia przy Radzie Komitet Emigracyjny, który mając przedstawicieli w krajach Europy i krajach, do których kierują się emigranci, będzie informował i w miarę możliwości koordynował wszystkimi fazami tego problemu.

Ustalono, że jesienią 1989 roku odbędzie się zebranie Rady w Londynie, a światowy Zjazd Polonii w 1990 lub 1991 roku w Stanach Zjednoczonych po uzgodnieniu z Kongresem Polonii Amerykańskiej. Prezes Rady Naczelnej Polskich Organizacji w Australii, p. **Krzysztof Łańcucki**, zaprasza do swego kraju na kolejne zebranie Prezydium.

Opowiedziano się za utrzymaniem działalności Fundacji Polonii Światowej, pomimo trudności terenowych i braku zapła do zbierania funduszy na ten cel.

Postanowiono dołożyć starań w propagowaniu wydawnictwa „Polonia Vademecum” i akcji kalendarzy prowadzonych przez p. **Ewę Gierat**.

Podkreślono dalsze popieranie wydawnictwa „Biały Orzeł”, aby nadal spełniał rolę organu Polonii Świata.

Przypomniano, że Macierz Szkolna z siedzibą w Londynie ma sprawować funkcję Komisji Szkolnej dla Rady Koordynacyjnej PWS. Akcja szkolnictwa polskiego i wydawnictw szkolnych jest ważnym działem prac wspólnot polonijnych w krajach zamieszkania.

Obchody Roku Polskiego. W obecnym roku 70-lecie odzyskania niepodległości a w przyszłym roku 50 lat od wybuchu wojny światowej winny mieć specjalne miejsce w obchodach na naszych terenach. W Londynie, w Anglii, organizowane są specjalne uroczystości centralne. Planowane jest także wydanie opracowania o dorobku Polonii Światowej w ostatnich 50 latach. Patronat i kierownictwo tego wydawnictwa ma objąć Prezydium Rady.

Postanowiono powtórzyć akcję pomocy Polakom w Rosji, jak w poprzednim roku, to jest w okresie września 1989 roku wystosować listy do rządów krajów zamieszkania, przedstawiając los Polaków w ZSRR. Przeprowadzić doroczną zbiórkę i przekazać w całości na ten cel.

W roku 1990 Centrum 2 Korpusu w Orchard Lake w Stanach Zjednoczonych organizuje światowe obchody 50-lecia mordu katyńskiego. Należy o tej rocznicy pamiętać w krajach zamieszkania. Zostanie wysłany bezpłatnie przedruk badań Komisji Katyńskiej Kongresu Amerykańskiego do wszystkich członków Rady.

Prezydium apeluje do wydawnictw polonijnych w krajach zamieszkania o propagowanie działalności Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata - zorganizowanej Polonii Światowej, podkreślając siłę i możliwość służby dla Kraju tej ponad 13-milionowej rzeszy Polaków przebywających poza Ojczyzną.

Omawiając sprawy finansowe Rady, Prezydium pragnie podkreślić, że aby osiągnąć cele zakreślone programem działania, potrzebne są fundusze uchwalone budżetem w październiku ubiegłego roku. Prezydium prosi organizacje członkowskie Rady o wywiązywanie się ze swoich zobowiązań składkowych oraz rozpatrzenie innych możliwości donacji na cele Polonii Światowej.

Stanisław Brodzki
Kierownik Biura

7 września 1988 roku

* **Polska Fundacja Kulturalna** *
* 23 Coleridge St., Hove, Sussex BN3 5AB, England *
* *Nowość dla młodzieży i dorosłych* *
* **Opowiadania Wiesława A. Lasockiego** *
* **Z OJCZYSTEJ ZIEMI** *
* Świat zwierząt, puszcz i borów, drzew, ptaków i kwiatów od początku *
* istnienia państwa polskiego. Jego losy są najściślej związane z *
* dziejami Polski i razem tworzą jej 1000-letnią historię. *
* 165 str., 22 rysunki Otto Maciąga *
* **Cena £6.00 + £0.50 (porto)** *
* Także do nabycia w polskich księgarniach *
* PFK336/5/88 *

Kazimierz Jankowski

Książka o Generale KAZIMIERZU SOSNKOWSKIM

Właśnie wróciła od intrologatora i pojawiła się w sprzedaży niezwykle ważna i wspaniale udokumentowana książka Stanisława Babińskiego pt. *Kazimierz Sosnkowski, myśl – praca – walka*, wydana w Veritasie.

Wyrosłe z żarliwej przyjaźni oraz z pobudek ideowych, obejmujące pełną biografię Generała na szerokim tle politycznym, dzieło to daje wnikliwą analizę wypadków i działalności zmierzających do wywalczenia przez Polskę niepodległości, utrzymania jej w okresie dwudziestolecia oraz jej utraty po 2 wojnie światowej. Nie zostały pominięte burzliwe dzieje polskiej emigracji politycznej, w których Gen. K. Sosnkowski odegrał także niepoślednią rolę.

Książka omawia wiele spraw dotąd nieznanych, ujawnia liczne dokumenty m.in. w postaci fascimillów, rzucające nowe światło na różne wypadki z okresu dwudziestolecia, – wojny światowej, Powstania Warszawskiego, dotyczące także Generała, które prostują utarte a krzywdzące opinie o tym niezwykle szlachetnym człowieku i patriocie polskim.

Obszerna, ponad 560 stron licząca biografia Gen. K. Sosnkowskiego, przynosi także w drugiej części różne jego wypowiedzi, niektóre już wcześniej drukowane. Większość stanowią jednak teksty dotąd nie publikowane, co stwarza z książki prawdziwy dokument, nieraz bardzo bolesny, ale potrzebny dla dotarcia do prawdy historycznej.

Wychodząc naprzeciw zapotrzebowaniu na książki historyczne młodego pokolenia, Autor pragnie ukazać w sylwetce Generała Sosnkowskiego przykład wielkiego patrioty, dla którego naczelnym hasłem była zawsze i na pierwszym miejscu służba Najjaśniejszej, co w praktyce wprowadzało rozdarcia osobiste, na przykład w stosunku Sosnkowskiego do Piłsudskiego, czy też odsunięcie Sosnkowskiego od partycypowania w urzędowaniu wewnątrz kraju zwłaszcza w ostatnich latach niepodległości. Smutne refleksje na temat braku polskiego porozumienia politycznego w okresie 2 wojny światowej, co ułatwiło aliantom nie liczenie się z polskim sojusznikiem i ingerencję w

nasze prerogatywy suwerenne, włącznie z wymuszeniem usunięcia Wodza Naczelnego z zajmowanego stanowiska, stanowią tragiczny przykład naszej zawinionej niezgody.

Stanisław Babiński, jako uczciwy badacz historyczny, nie waha się ukazywać cieniów naszej działalności politycznej, ale jego celem nie są porachunki osobiste, ale, wykazując pewne zacięcie dydaktyczne, pragnie, aby historia „magistra vitae”, ukazała młodym Polakom drogi prostsze i prawdziwe dla wywalczenia i utrzymania naszej niepodległości. Przykład gorącego patrioty, Generała Kazimierza Sosnkowskiego, służyć im będzie jako jedynie pewny drogowskaz.

Książka S. Babińskiego w płóciennnej oprawie kosztuje w księgarniach £22 lub \$38 dolarów. Do nabycia w księgarni KOW Veritas, 63 Jeddo Road, London W12 9EE, oraz we wszystkich księgarniach polskich.

Z.E. Wałaszewski

Stron 566. Cena £22, \$USA 38.00. Przesyłka w Anglii £2.10, £3.10 zagranicą

Zamówienia prosimy kierować do:
KSIĘGARNIA VERITAS FOUNDATION PUBLICATION CENTRE,
63 Jeddo Road, London W12 9EE, England.

Zamawiam egz. książki pt. KAZIMIERZ SOSNKOWSKI —
Myśl — Praca — Walka.

Należność £..... załączam czekiem/PO/ prześlę po otrzymaniu
książki.

Imię i nazwisko

Adres

Data 1988 r.

Podpis

45 rocznica bitwy o Monte Cassino

Pod protektoratem Prezydenta RP i Komitetu Honorowego pod przewodnictwem JE ks. biskupa Szczepana Wesołego, Obchodów 70-lecia Odzyskania Niepodległości i 50-lecia napaści na Polskę, powstał Komitet Uczczenia w maju 1989 r. 45-tej Rocznicy Bitwy o Monte Cassino.

Komitet na swym pierwszym zebraniu w dniu 5 lipca 1988 r. ukonstytuował się następująco:

Przewodniczący — Józef Wojtecki, wiceprzewodniczący — Czesław Zychowicz i Mieczysław Białkiewicz, sekretarz i referent prasowy — Mieczysław Sas-Skowroński, skarbnik — Ryszard Rozwadowski, koordynator — Wanda Tunikowska. Członkowie Komitetu: Ryszard Kaczorowski, Władysław Maciejczyk, Zygmunt Szadkowski i Walter Szczepański.

Program obchodów przewiduje zjazd b. żołnierzy — uczestników Bitwy o Monte Cassino i ich rodzin. Po raz pierwszy w historii uroczystość zostanie zorganizowana wspólnie z brytyjską organizacją kombatancką The Monte Cassino Veterans Association. Opracowane polskie i brytyjskie programy ściśle się uzupełniają.

14 maja — o godz. 10.30 nabożeństwo na Cmentarzu Wspólnoty Brytyjskiej, organizowane przez The Monte Cassino Veterans Association. O godz. 15.30 wojskowa uroczystość żałobna (Drum Service) na polskim cmentarzu.

15 maja — poświęcenie i odsłonięcie 7 witraży w Opactwie na Monte Cassino, poświęconych 7 narodom biorącym udział w bitwach o Monte Cassino.

16 maja — defilada uczestników zjazdu w mieście Cassino.

18 maja — uroczystości wyłącznie polskie na Cmentarzu Monte Cassino. Spotkania koleżeńskie zorganizowane przez Koła Oddziałowe i SPK.

19 do 26 maja — pobyt nad morzem, w tym jednodniowa wycieczka do Rzymu i przewidywana audyencja u Ojca Świętego.

Tura polska

Odłot samolotem z Londynu 12 maja 1989 r. — powrót 26 maja; sześciodniowy pobyt (od 12-18 maja w mieście Cassino, względnie jego najbliższej okolicy), dalsze 7 dni: na południe od Cassino nad Morzem Tyrreńskim, w okolicy Gaeta.

Zgłoszenia z W. Brytanii do Polskiego Komitetu. Koszt 14-dniowej imprezy (hotel 3-gwiazdkowy, 2 posiłki dziennie — śniadanie i kolacja, transporty autobusem w czasie obchodów w Cassino i jednodniowa wycieczka do Rzymu wynosi z ubezpieczeniem około £450,00.

Zgłoszenia wzięcia udziału w wyjeździe na Monte Cassino — należy kierować na adres Komitetu: Stowarzyszenie Polskich Kombatanów Komitet Monte Cassino — 238-240 King Street, London W6 0RF, Tel.: 01-741-1911 — do dnia 11 listopada 1988 r., dołączając opłatę wstępną £50. — od osoby.

Uczestnicy zjazdu na Monte Cassino zamieszkałi poza W. Brytanią winni zorganizować transport we własnym zakresie. Ich udział w głównym zjeździe powinien być jednak zgłoszony i uzgodniony z Komitetem brytyjskim.

Ponieważ od czasu zakończenia wojny jest to pierwsze wspólne wystąpienie z innymi narodami, prezentacja nasza powinna wypaść jak najokazalej. Każdy uczestnik powinien mieć beret z orzełkiem, blazer koloru granatowego, czarnego lub ciemne ubranie, odznakę oddziału i pełne odznaczenia.

Osoby spoza W. Brytanii, które chcą wziąć udział w uroczystościach w ramach organizowanych przez Komitet Polski (sprawy przelotu, przejazdów i zakwaterowania) proszone są o skontaktowanie się listownie na adres:

Komitet c/o SPK
240, King Street
London W6 0RF

lub telefonicznie: 01-741-1911 (W. Tunikowska lub C. Zychowicz).

Filatelistyka

Staraniem MCVA zostanie wydany przez pocztę brytyjską znaczek okolicznościowy upamiętniający zdobycie Monte Cassino w maju 1944 roku.

Środki masowego przekazu

Zjazd na Monte Cassino będzie obsługiwany przez prasę oraz radio i telewizję brytyjską, włoską i niemiecką.

Imprezy rozrywkowe

Przewiduje się zorganizowanie występów artystycznych przez poszczególne grupy narodowe biorąc udział w zjeździe.

Wydanie informatora

Komitet wydaje czterojęzyczny, kolorowy informator dotyczący powstania i walk 2. Korpusu we Włoszech — bogato ilustrowany, z opisami polskich cmentarzy wojennych.

W miarę realizacji programu Zjazdu, dalsze informacje zostaną podane w następnych komunikatach Komitetu w prasie polskiej, biuletynach i osobom zgłoszonym na Zjazd.

☆☆☆

Transport lotniczy

Organizowane są dwie tury: 5-dniowa i 14-dniowa.

Pierwsza tura: odłot z Londynu lub Manchester 12 maja — powrót 17 maja po śniadaniu. Koszt £319.00 obejmuje 5 nocy w hotelu 3- lub 4-gwiazdkowym w Cassino, dwa posiłki dziennie.

Druga tura: odłot z Londynu lub Manchester 12 maja — powrót 24 maja — powrót 24 maja w godzinach porannych. Koszt £459.00 obejmuje 5 nocy w hotelu 3- lub 4-gwiazdkowym w Cassino, następnie 7 nocy nad Morzem w Gaeta.

Transport kolejowy: Odjazd ze stacji Victoria z Londynu bezpośrednio do Cassino (podróż trwa 26 godzin). Przewiduje się jednodniowy pobyt w Cassino i pięciodniowy w Gaeta. Koszt około £400.00. Dalsze szczegóły zostaną podane w późniejszym okresie. Uczestnicy Polacy, korzystający z usług Agencji będą włączeni organizacyjnie do programu brytyjskiego i mogą mieć trudności organizacyjne we wzięciu udziału w polskim programie w dniu 18 maja.

Dotacja Rządu Brytyjskiego: Wdowy po żołnierzach poległych w walkach pod Monte Cassino, mogą otrzymać dotację wynoszącą 6/7 kosztów pielgrzymki. 1/7 kosztów muszą pokryć we własnym zakresie.

Zwracamy się do Przewielebnych Duszpasterzy, PT Redaktorów pism oraz Prezesów Organizacji o jak najszerze rozpowszechnienie niniejszego komunikatu — za co z góry serdecznie dziękujemy.

(-) J. Wojtecki (-) M. Sas-Skowroński (-) C. Zychowicz

S.p.

ALOIZY MAŻEWSKI

Dnia 3 sierpnia 1988 odszedł na wieczną wartę Prezes Kongresu Polonii Amerykańskiej, ś.p. Alojzy Mazewski. Jego nagłe odejście pogrążyło w żałobie szerokie rzesze Polaków zarówno w Stanach Zjednoczonych, jak i na całym świecie. Szczególnie odczuli ten zgon harcerki i harcerze, uczestnicy IV Światowego Zlotu Harcerstwa W Rising Sun, gdzie ś.p. Zmarły miał być gościem honorowym.

Na wieść o zgonie Naczelnictwo ZHP wysłało telegram treści następującej:

Kazimierz Łukomski,
Vicepresident Polish American Congress

Jesteśmy głęboko poruszeni wieścią o zgonie ś.p. Alojzego Mazewskiego. Harcerstwo w całym świecie, wraz z Polonią Amerykańską pogrążone zostało w żałobie po stracie wybitnego przywódcy i prawego człowieka. Łączymy się z Wami w żalu.

Ryszard Kaczorowski, Przewodniczący ZHP
Kazimierz Stepan, Sekretarz Generalny

4.8.88

W pogrzebie, który stał się manifestacją patriotyczną, wziął udział wiceprzewodniczący ZHP, hm Stanisław Orłowski, Przewodniczący Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata. W przemówieniu swoim pożegnał on również ś.p. Zmarłego w imieniu Związku Harcerstwa Polskiego.

Hm. S. Orłowski powiedział:

Odszedł od nas wielki patriota, polityk, który rozumiał znaczenie dziedzictwa etnicznego, kochał Stany Zjednoczone i kochał Polskę, ojczyznę swych rodziców. Tak mówił o Nim wiceprezydent G. Bush, który złożył kondolencje rodzinie zmarłego w imieniu swoim i Prezydenta Reagana. Nie chciał udzielić wywiadu politycznemu dziennikarzom, bo jak powiedział, przybył by oddać hołd wielkiemu Amerykaninowi, którego znał, szanował i cenił. Przedtem zaś powiedział: przybywam, by pożegnać Przywódcę Polonii.

Wydaje się, że wiceprezydent Bush wyraził wszystko co chcielibyśmy powiedzieć. Alojzy Mazewski był wielkim Polakiem i wielkim Amerykaninem. Był

to człowiek prawy. Może nam służyć przykładem jak żyć i jak pracować.

Nie będę tu mówił o Jego ogromnych zasługach dla Związku Narodowego Polskiego, którego był Prezesem oraz dla Kongresu Polonii Amerykańskiej, którego również był prezesem. Nie starczyłoby na to kart gazet by opisać całą Jego działalność.

Od wczesnego dzieciństwa, jeszcze w szkole średniej brał czynny udział w życiu społeczności polonijnej. W uznaniu Jego pracy wyróżniony był wieloma odznaczeniami polonijnymi i amerykańskimi.

W każdej dziedzinie życia polonijnego zabierał głos, radził, a nade wszystko działał. Każdy miał do Niego dostęp. Był przytem bardzo skromny. Dla Niego też otwarte były drzwi do Białego Domu. łączyły Go bliskie stosunki z prezydentami Stanów Zjednoczonych od prezydenta Eisenhowera począwszy aż po prezydenta Reagana.

Wyczulony był na potrzeby narodu polskiego, a także pojedynczego człowieka. Sprawa sytuacji w Polsce czy sprawa emigrantów z Polski były dla Niego ważnymi zagadnieniami, o których należało mówić, ale w pierwszym rzędzie działać.

Był to człowiek z wizją, wiedzący do czego zdąża i jak do celu zdążać. Zabiegał o zjednoczenie Polonii w Ameryce, bez podziałów na starą i nową emigrację i włączenie się do działalności wszystkich Polaków. Podkreślał znaczenie Polski w świecie, wynikające z jej położenia pomiędzy Wschodem a Zachodem, nazywając naszą Ojczyznę naturalnym pomostem politycznym i kulturalnym, zamiast pionkiem na szachownicy dyplomatycznych rozgrywek wielkich mocarstw. Śmiało mówił o niebezpieczeństwie grożącym nam wszystkim z Rosji, piętnował komunizm. Tu należy jeszcze zacytować jeden ustęp z wypowiedzi podczas manifestacji chicagowskiej w ostatnich latach: "Osiągnęlibyśmy więcej, gdybyśmy w najważniejszych sprawach przemawiali jednym głosem, gdybyśmy nie rozpraszaali wysiłków i środków".

Zdawał sobie sprawę z potrzeby wspólnego działania. Był jednym z współtwórców zorganizowanej Polonii Świata. Członek Prezydium Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata wierzył, że zjednoczona Polonia świata wiele może zrobić. Słuchaliśmy Jego rad na zebraniach. Korzystaliśmy z opracowań Kongresu Polonii Amerykańskiej odnośnie różnych zagadnień. Współpracowały nasze dwa Kongresy - Polonii Amerykańskiej i Kanadyjskiej.

Mecenas Alojzy Mazewski miał na wszystko spojrzenie szerokie i realne. Brak nam Go będzie bardzo.

POLISH AMERICAN CONGRESS, Inc.

NATIONAL OFFICE:

1200 North Ashland Avenue
Chicago, Illinois 60622
Phone (312) 252-5737

WASHINGTON OFFICE:

1625 I Street, N.W.
Washington, D.C. 20006
Phone (202) 296-6955

Reply to:

PRESIDENT'S OFFICE
6100 N. Cicero Ave.
Chicago, Ill. 60646

EXECUTIVE COMMITTEE

ALOYSIUS A. MAZEWSKI
President
Chicago, IL
HELEN ZIELINSKI
Vice President
Chicago, IL
KAZIMIERZ LUKOMSKI
Vice President
Chicago, IL
BERNARD B. ROGALSKI
Secretary General
Pittsburgh, PA
EDWARD G. DYKLA
Treasurer
Chicago, IL

NATIONAL VICE PRESIDENTS

Michael B. Blichasz
Philadelphia, PA
Feliks S. Bruks
New York, NY
Janusz Krzyzanowski
New York, NY
Boleslaw T. Laszewski
New York, NY
Dr. George J. Lerski
San Francisco, CA
Weronika Maczka
Chicago, IL
George W. Migala
Chicago, IL
Regina Ocwieja
Chicago, IL
Paul C. Odrobina
Hamtramck, MI
Kazimierz Olejarczyk
Hamtramck, MI
Alfreda Plocha
Philadelphia, PA
Michal Preisler
New York, NY
Joseph Ptak
Cleveland, OH
Roman C. Pucinski
Chicago, IL
Dr. Edward C. Rozanski
Chicago, IL
Irene R. Schmidt
Philadelphia, PA
Rev. Ferdinand E. Slejzer
Lynn, MA
Reinhold W. Smyczek
Perth Amboy, NJ
Richard B. Soleccki
Depew, NY
Steve H. Tokarski
Scherverville, IN

EXECUTIVE DIRECTORS

Myra Lenard
Washington, D.C.
Eugene E. Rosypal
Chicago, IL

30-go sierpnia 1988

Pan Ryszard Kaczorowski
Przewodniczący ZHP
23 - 31 Beavor Lane
London W6 9AP
England

Szanowny Panie Przewodniczący:

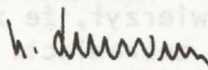
W imieniu Zarządu Głównego oraz członków Kongresu
Polonii Amerykańskiej pragnę wyrazić naszą wdzięczność za
kondolencje przesłane w związku ze śmiercią Prezesa Kongresu
ś.p. Alojzego Mazewskiego.

W całym dwudziestoletnim okresie pełnienia funkcji
Prezesa Kongresu Polonii Amerykańskiej Alojzy Mazewski nie
szczędził wysiłków zmierzających do zapewnienia Polonii
właściwego miejsca i znaczenia wśród społeczeństwa Amery-
kańskiego, oraz pomocy Narodowi Polskiemu w walce o jego
niezaprzeczalne prawo do wolności i niepodległości.

Alojzy Mazewski trwale zasłużył się Polonii
i Narodowi Polskiemu i pozostanie częścią ich żywej historii
ostatnich dziesięcioleci.

Wyrazy uznania dla Jego pracy, oraz żalu z powodu
Jego przedwczesnej śmierci, jakie napłynęły z całego świata,
są dla nas nakazem kontynuowania wysiłków które były
treścią Jego życia.

Łączę wyrazy szacunku,

Kazimierz Łukomski
Wiceprezes

KŁ:wd

ś.p.

Tomasz Ludwik KASPRZYK

harc mistrz

Major Polskich Sił Powietrznych w drugiej wojnie światowej. Do 1985 hufcowy hufca harcerzy "Pieniny" w Hamilton, Komandor orderu Virtuti Militari, odznaczony dwukrotnie Krzyżem Walecznych, orderem lotniczym oraz innymi odznaczeniami brytyjskimi i francuskimi.

Urodzony we Lwowie 25 sierpnia 1911 r. odszedł na wieczną wartę 29 stycznia 1988. Pogrzeb odbył się cmentarzu Holy Sepulchre w Hamilton 1 lutego 1988 r.

Tomasz L. Kasprzyk urodził się 25 sierpnia 1911 we Lwowie. W 1923 wraz z całą rodziną przenosi się do Nowego Sącza, gdzie otrzymał świadectwo dojrzałości kończąc II-ie Państwowe Gimnazjum im. króla Bolesława Chrobrego w 1932r. W tym samym roku zostaje przyjęty do Szkoły Podchorążych Piechoty, którą kończy w 1935 otrzymując stopień podporucznika. Dostaje przydział do 74 Pułku Piechoty w Lublińcu na Górnym Śląsku.

Po dwuletnim pobycie na własną prośbę zostaje odkomenderowany do Dębina na roczny Kurs Oficerów Broni. Po ukończeniu dostaje przydział do 2-go Pułku Lotniczego w Krakowie z równoczesnym przeniesieniem do korpusu oficerów lotnictwa. Z wiosną 1939 zostaje awansowany do stopnia porucznika. We wrześniu z chwilą wybuchu wojny wylatuje z 21-szą Eskadrą Liniową na wojnę na "Kara-siach", odbywając 8 lotów bojowych.

17 września przekracza granicę rumuńską. Po 6-io tygodniowym internowaniu we wsi koło Babadak ucieka do Francji, gdzie przebywa w Lyon z większością polskiego lotnictwa. Po rozpoczęciu ofensywy niemieckiej na Francję, wycofuje się nad Biskaje, skąd transportem morskim dostaje się do Anglii. Tutaj kolejno służy w 309 polskim dyonie, gdzie w 1943 zostaje awansowany do stopnia kapitana. W tym samym roku w jesieni dostaje przydział do 305 dywizjonu lekkiego bombardowania i tutaj odbywa 45 lotów bojowych latając na Mosquito VI. Na jednym z lotów w dniu 18 kwietnia 1944 przekraczając brzegi Francji koło Diepe maszyna zostaje trafiona pociskiem artyleryjskim w lewe skrzydło robiąc w nim ponad 3 stopy dziurę. Mimo poważnego uszkodzenia maszyny nie zawrócił, ale lecąc dalej zwołał bomby nad nakazanym celem, za co został odznaczony Krzyżem Virtuti Militari V klasy.

Po ukończeniu lotów bojowych 16 sierpnia 1944 zostaje przeniesiony do dowództwa 2nd T.A.F. w Brukseli, gdzie pracował w sekcji operacyjnej. Po półrocznym pobycie dostaje przydział na lotnisko 300 dyonu "Lancasters" /ciężkie

lotnictwo bombowe/ w Faldinworth koło Lincoln. Tutaj w 1945 otrzymuje awans do stopnia majora, pełniąc funkcję oficera nawigacyjnego całego lotniska.

W 1946 wstępuje w związek małżeński.

W 1948 emigruje do Kanady, kupując niedaleko Hamiltonu gospodarstwo, na którym pracuje do 1954. W tym czasie rodzina powiększa się, w 1949 najprzód o jednego syna Tomasza, następnie o drugiego syna Krzysztofa, w 1951.

Będąc na gospodarstwie, które nie dawało wystarczających dochodów, był zmuszony do dodatkowej pracy w Hamilton po różnych fabrykach. W jednej z nich nauczył się spawania elektrycznego rur na wysokie ciśnienie i w tym zawodzie pracował do 1964, robiąc równocześnie korespondencyjny kurs kreślarski.

W lecie 1964 zostaje zaangażowany w charakterze kreślarza przez konstrukcyjną firmę "G.L. Sutin Associates Ltd., Consulting Engineers and Architectural Designes", gdzie pracował do końca.

Przenosząc się do Hamiltonu w 1954 zaczął pracować społecznie. W 1957 obejmuje prezesa Skrzydła Lotniczego "Kraków", piastując ten urząd przez dwie kadencje. Od tego czasu datuje się też jego praca w miejscowym Kongresie w sekcji Kulturalno-Oświatowo-Młodzieżowej.

Do harcerstwa wstąpił w 1923 do 2 Drużyny Harcerskiej przy II Państwowym Gimnazjum im. Króla Bolesława Chrobrego w Nowym Sączu.

Wiosną 1924 złożył przyrzeczenie harcerskie.

W 1926 objął zastęp, a w 1929 został przybocznym i był na obozie w Makowie Podhalańskim przez 4 tygodnie.

W 1930 brał udział w obozach zorganizowanych w Rytrze przez 4 tygodnie.

Z chwilą wstąpienia do Szkoły Podchorążych nastąpiła przerwa w służbie harcerskiej.

W 1953 wstępuje do miejscowego K.P.H. w Hamilton, Ontario.

W 1961 zostaje wybrany vice-przewodniczącym miejscowego K.P.H.

W 1962 i 63 bierze udział w organizowaniu pierwszego samodzielnego obozu 2-jej Drużyny Wodnej z Hamilton na Kaszubach, gdzie przez dwa lata pełni funkcję komendanta obozu, każdorazowo 2 tygodnie.

W lipcu 1963 Komendant Hufca "Karpaty" otworzył próbę na stopień H.R.

Dnia 10 czerwca 1964 Naczelnik Harcerzy mianuje go podharc mistrzem.

W 1964 bierze udział w akcji letniej przez 3 tygodnie.

W 1965 Rozkazem Komendanta Chorągwi L.1 z 31.1.1965 zostaje mianowany szczeptowym Szczepu Wodnego "Dunajec" w Hamilton, Ontario.

W 1965 i 1966 bierze czynny udział w akcji letniej na Kaszubach no i w Złocie Millenijnym.

1 grudnia 1967 Naczelnik Harcerzy mianował dha Kasprzyka harcmistrzem i w 1971 r. zostaje hufcowym hufca harcerzy "Pieniny". Pełni tę funkcję do 1985 r. kiedy zmuszony chorobą musiał z tej funkcji ustąpić.

Do tego czasu wakacje spędzał prowadząc obozy szczerpu i hufca oraz całości obozów na Kaszubach.

Po długiej chorobie odszedł na wieczną wartę osierocając rodzinę, przyjaciół i harcerstwo, któremu poświęcił szmat swojego życia.

Odszedł od nas harcmistrz, oficer Rzeczypospolitej, wzór służby i odpowiedzialności. Obowiązki swoje wykonywał zawsze ze szczerym uśmiechem, którym zjednywał sobie przełożonych i podkomendnych.

Tak Go będą pamiętać najbliżsi i koledzy.

Ś.p.

Dhna Ida OLKUSZNIK

harcmistrzyni

Długoletnia Komendantka Chorągwi Harcerek we Francji i Ośrodka Harcerskiego "Bałtyk" w Stella Plage, odeszła na wieczną wartę w 86 roku życia, dnia 21 września 1988 roku.

Pogrzeb odbył się w piątek 23 września 1988 r. po mszy św. w kościele Millenium w Lens, na cmentarzu Lens Est. Żegnały Ją harcerki i harcerze, którzy byli jej przybraną rodziną przez ostatnie 60 lat, oraz koledzy nauczyciele i uczniowie, których uczyła języka polskiego.

W pogrzebie wzięły udział sztandary harcerskie i reprezentacje społeczeństwa polskiego we Francji.

W imieniu Związku Harcerstwa Polskiego przemawiała przewodnicząca Z.O. ZHP we Francji, dhna dz. h. Helena Karasińska.

Naczelniczka Harcerek, harcmistrzyni Krystyna Szwagrzak, żegnała Ją tymi słowami:

Z głębokim żalem i wzruszeniem żegnam dziś w imieniu Organizacji Harcerek Druhnę harcmistrzynię Idę Olkuszniak - wybitną instruktorkę Z.H.P. i wielką patriotkę, całkowicie oddaną Polsce i Organizacji Harcerek.

Druhna Ida urodziła się w krakowskim. Gdy z rodziną przeniosta się do samego Krakowa, wstąpiła do drużyny harcerek w 1922 roku. Tam też uczyła się i skończyła Akademię Handlową

Gdy wyjechała do Francji w roku 1930, prowadziła świetlicę dla polskich dziewcząt, pracujących w północnej Francji. Zaraz zgłosiła się też do pracy harcerskiej. Prowadziła szereg obozów, a w roku 1935 brała udział w Zlocie w Spale.

W czasie II wojny światowej organizowała kursy sanitarne razem z Druhną hm Janiną Niedźwiecką. Niestety wojna i okupacja niemiecka Francji przez wojska niemieckie uniemożliwiła pracę harcerską. Zaraz po zakończeniu działań wojennych, razem z Druhną Janką, na nowo organizują drużyny i gromady.

Druhna Ida była bardzo dobrą organizatorką. Została zastępczynią Druhny Janki jako Komendantka Okręgu Północ we Francji. Przez wiele lat pracowała w szkolnictwie i była wieloletnią sekretarką Związku Nauczycielstwa Polskiego we Francji.

Wspólnie prowadzą nowo powstały Ośrodek Harcerek "Bałtyk", w Stella Plage.

Praca wre, Ośrodek staje się centrum polskości. Wiele harcerek i zuchów rok rocznie obozuje i bawi się na koloniach. Dumnie powiewa polska flaga nad Ośrodkiem rozbrzmiewającym polską mową i pieśnią. Zawsze z otwartymi rękami witane są wszystkie druhny przyjeżdżające z różnych krajów na kursy i konferencje.

Już w 1946 zostaje Druhna Ida Komendantką Okręgu Północ. Działa dalej pomagając Druhnie Jance i oddając wszystkie swoje wolne chwile harcerstwu.

W latach 60-tych zostaje Komendantką Chorągwi, a po śmierci Druhny Niedźwieckiej, Kierowniczką Ośrodka Harcerek "Bałtyk".

Harcerstwo było jej całym życiem. Idea niepodległości Polski i wychowanie dziewcząt w prawdziwym duchu polskim i harcerskim była Jej ciągłą troską.

Złożona ciężką chorobą stale myślała i mówiła o harcerstwie.

Straciłyśmy prawą Polkę, dobrą siostrę, doświadczoną instruktorkę, w pełni oddaną ideałom harcerskim, która całym życiem służyła Bogu, Polsce i Bliźnim.

Droga Druhno Ido, oddajemy Ci cześć; żegnamy Ciebie szczerą, serdeczną modlitwą i siostrzanym pozdrowieniem - Czuwaj!

